

“Tre ordinarie kommunalstämmor skola årligen hållas: en i Mars för besluts fattande i anledning af berättelsen om föregående årets räkenskaper och förvaltning, samt för val af landstingsmän, eller, inom de härad eller tingslag, der sommarting hållas, af valmän för landstingsmäns väljande; en i Oktober för bestämmande af kommunens utgifts- och inkomst-stat enligt § 63; och en i December månad för granskning af såväl fyrktalslängden, som debiterings- och uppbördslängden, samt för anställande af val till de befattningar inom kommunen, hvilka vid årets slut blifva lediga, och af revisorer, äfvensom af valmän för landstingsmäns väljande i de härader eller tingslag, der landstingsmannaval skall ske å vinterting.“

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 15 Maj 1868.

N:o 92.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 Maj 1868.
— — — hos Andra Kammaren den 15 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående ändringar i
Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse i stad
den 21 Mars 1862.*

(Lag-Utskottets Utåtande N:o 31.)

S. A. K.

Uti särskilda hos Riksdagen gjorda framställningar har blifvit yrkad, att en hvar, som till stadskommun erlägger skatt, också må ega rösträtt i dess angelägenheter. Enligt nu gällande stadgande angående rösträtt i stadskommun

utom Stockholm, är ingen till kommunen skattskyldig person röstberättigad, med mindre han till Staten erlägger en riksdalers bevillning efter Art. II Bevillningsstadgan. Deraf följer, att egare af stadsfastighet, som i taxeringsvärde understiger två tusen R:dr, är från rösträtt utesluten, ehuru han är skyldig att i förhållande till åsatt bevillning lemna bidrag till kommunalbehovens fyllande. Likaså är en person, som eger fastighet af stadsjord, beröfvad all rösträtt för denna sin fastighet, såvida dess taxeringsvärde ej uppgår till tre tusen fyrahundra R:dr. Då det synes vara med den i kommunal-lagarne nedlagda grundsats om motsvarighet i förhållandet mellan rösträtt och skattskyldighet fullt öfverensstämmande, att alla de kommunens medlemmar, som till densamma erlägga utskylder, erhålla en deremot svarande rättighet att i dessa utskylders bestämmande taga del, samt sådant blifvit för den största och folkrikaste bland rikets städer medgifvet, utan att några olägenheter deraf veterligen följt, har Riksdagen jemväl ansett en dylik rättighet böra innevånarne i rikets öfriga städer tillkomma.

Riksdagens uppmärksamhet har jemväl blifvit fästad å behovet deraf, att någon påföljd stadgades för försummadt inbetalande af kommunalutskylder i stad, i likhet med hvad på landet redan eger rum. Då vid 1865—1866 årens riksdag Rikets Ständer beslöto att hos Eders Kongl. Maj:t anhålla om den ändring af sista punkten i 70 § af Förordningen om kommunalstyrelse på landet, att denna punkt komme att erhålla följande lydelse: "Vid indrifvandet af dessa medel eger kronofogden att såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos den restskyldige tre procent af det resterande beloppet", hvilken ändring blifvit lag medelst Eders Kongl. Maj:ts nådiga Kungörelse den 29 Juni 1866, stöddes Rikets Ständers beslut, bland annat, derpå, att, derest icke den betalningsskyldige vore underkastad någon påföljd för uraktlåtenhet att i föreskrifven tid erlägga sina kommunalutskylder, utan till och med kostnaden för deras indrifvande drabbade kommunen, den betalningsskyldige skulle finna det vida beqvämligare att i sitt hem aflemna utskylderna till den, som komme att afhemta dem, än att inställa sig vid uppbördsstämman, helst han såmedelst kunde vinna en eller annan månads anstånd med liqviden, hvilket innefattade lockelse till ett missbruk, hvars utbredning borde förekommas. Enahanda skäl företer sig i fråga om kommunalutskylder i stad; och då det icke gifves utväg för vederbörande myndigheter att medelst stadgande af något slags vite eller stämmoböter åstadkomma ett korrektiv mot nämnda från flera städer försporda missbruk, anser Riksdagen att en med bestämmelsen i ofvanberörda Kongl. Kungörelse likartad påföljd bör stadgas för underlåtenhet att i föreskrifven tid erlägga utskylder till stadskommun; hvaremot, enär härvid företer sig den olikhet med förhållandet å landsbygden, att, medan derstädes kronofogde indrifver beloppet och därför är berättigad till en viss uppbördsprovision, i staden der-

emot indrivandet åligger tjänstemän, hvilka äro derfor på annat sätt afönade, det tillägg till gällande stadgande, som nu åsyftas, icke behöver innehålla, att de tre procent utöfver oguldna utskylderna, som hos den restskyldige må uttagas, skola utgöra "uppbördsprovision", utan vederbörande vara öppet lemnadt att, derest medlen anses icke böra tillkomma nämnde tjänstemän såsom vederläggning för besväret med dessa utskylders indrivande, på annat sätt deröfver föfoga.

På dessa skäl har Riksdagen för sin del beslutat, att 12 § 1 mom. samt 70 § i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse i stad den 21 Mars 1862 skola erhålla följande förändrade lydelse:

12 § 1 mom.

"Den, som vid allmän rådstuga röstberättigad är, eger en röst för bevillning, efter Art. II Bevillningsstadgan, till och med en R:dr, samt vidare en röst för hvarje derutöfver efter nämnda artikel påförd hel riksdalers bevillning till Staten."

70 §.

"Efter slutad uppbördsstämma ingifver Drätselkammaren till Magistraten berättelse, huru uppbörden utfallit, och fogar dervid restlängd öfver oguldna stadsutskylder.

"Magistraten låter de oguldna utskylderna i laga ordning uttaga och till Drätselkammaren aflemna. Vid indrivandet af sådana medel må derutöfver hos den restskyldige uttagas tre procent af det resterande beloppet."

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 15 Maj 1868.